

Sygn. akt VU 607/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Beata Łapińska

Protokolant st. sekr. sądowy Karolina Rudecka

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku W. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania W. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 29 marca 2017 r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje W. M. prawo do emerytury poczynając od dnia (...) (...) roku.

Sygn. akt VU 607/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 marca 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawcy W. M. prawa do emerytury, podnosząc w uzasadnieniu, iż nie udowodnił on wymaganych przepisami 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

W odwołaniu z dnia 20 kwietnia 2017 roku ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i o przyznanie mu prawa do emerytury.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu wskazał, że zgodnie ze świadectwem wykonywania pracy w warunkach szczególnych wnioskodawca wykonywał pracę ślusarza w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych, a stanowisko to nie zostało wymienione w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze,

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W. M., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 23 marca 2017 roku wniosek o emeryturę. Ubezpieczony wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa.

(dowód: wniosek o emeryturę, k. 1-4 akt emerytalnych)

Decyzją z dnia 29 marca 2017 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawcy przyznania prawa do emerytury, z uwagi na fakt nieudowodnienia 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca wykazał staż ubezpieczeniowy wynoszący 25 lat, 3 miesiące i 27 dni, w tym 23 lata, 3 miesiące i 22 dni okresów składkowych oraz 2 lata i 5 dni okresów nieskładkowych. Do okresów pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych ZUS nie zaliczył żadnych okresów, w tym okresów zatrudnienia w Fabryce (...) S.A. w P., to jest od dnia 1 lipca 1976 roku do dnia 28 kwietnia 1977 roku, od dnia 10 maja 1979 roku do dnia 4 grudnia 1983 roku, od dnia 6 września 1984 roku do dnia 20 sierpnia 1995 roku, ponieważ zgodnie ze świadectwem wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 11 kwietnia 1996 roku wykonywał prace ślusarza w sąsiedztwie stanowisk spawalniczych, a prace te nie zawierają się w wykazach A i B rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

(dowód: decyzja z dnia 29 marca 2017 roku, k. 9 akt emerytalnych)

Od dnia 1 września 1973 roku wnioskodawca W. M. był zatrudniony w Fabryce (...) S.A. w P.. Początkowo ubezpieczony był uczniem nauki zawodu w specjalności ślusarz. Następnie wnioskodawca został zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy jako samodzielny pracownik. Pracodawca powierzał mu kolejno następujące stanowiska:

- od dnia 1 lipca 1976 roku do dnia 28 kwietnia 1977 roku – ślusarz w oddziale (...),
- od dnia 10 maja 1979 roku do dnia 1 stycznia 1981 roku – ślusarz w oddziale (...),
- od dnia 2 stycznia 1981 roku do dnia 4 grudnia 1983 roku – ślusarz w oddziale (...),
- od dnia 5 grudnia 1983 roku do dnia 5 września 1984 roku – ślusarz rehabilitant w oddziale (...),
- od dnia 6 września 1984 roku do dnia 20 stycznia 1999 roku – ślusarz w oddziale (...)

W okresie od dnia 29 kwietnia 1977 roku do dnia 9 maja 1979 roku ubezpieczony odbywał zasadniczą służbę wojskową.

(dowód: umowa z pracownikiem młodocianym z dnia 1 września 1973 roku, karta obiegowa zmiany z dnia 1 lipca 1976 roku, umowa o pracę z dnia 14 września 1976 roku, karta powołania z dnia 8 marca 1977 roku, karta obiegowa zmiany z dnia 28 kwietnia 1977 roku, umowa o pracę z dnia 25 kwietnia 1979 roku, angaże od dnia 1 sierpnia 1980 roku do dnia 2 stycznia 1981 roku, karta obiegowa zmiany z dnia 2 stycznia 1981 roku, angaż z dnia 1 lipca 1982 roku, karta obiegowa zmiany z dnia 5 grudnia 1983 roku, karta o przedłużeniu rehabilitacji z dnia 22 lutego 1984 roku, karta o przerwaniu rehabilitacji z dnia 30 sierpnia 1984 roku, karta obiegowa zmiany z dnia 6 września 1984 roku, angaże od dnia 1 marca 1985 roku do dnia 20 stycznia 1999 roku, świadectwo pracy z dnia 31 stycznia 2006 roku w aktach osobowych wnioskodawcy)

W okresie od dnia 1 lipca 1976 roku do dnia 1 stycznia 1981 roku wnioskodawca wykonywał obowiązki w wydziale (...) (...). Pracownicy wyżej wymienionego wydziału zajmowali się montażem obudów do kopalni oraz przenośników taśmowych o dużych gabarytach. Były to konstrukcje nośne z profilów stalowych. Wnioskodawca ciął elementy na wymiary przy użyciu palnika acetylenowo – tlenowego, a następnie szepiał je spawarką elektrodową oraz spawał łączenia. Następnie składał elementy obudów kopalnianych w postaci przenośników, wieszaków, klat, skipów, ławek i pontonów kopalnianych.

Następnie, od dnia 2 stycznia 1981 roku wnioskodawca pracował w Oddziale (...), nazywanym oddziałem (...). Oddział ten zastąpił zlikwidowany (...). Członkowie oddziału składali kabiny, szyny, napędy hydrauliczne, stacje napędowe, siłowniki, krążki, blachy o dużej grubości, rury oraz obudowy do tras i kolejek podwieszanych funkcjonujących w kopalniach węgla kamiennego. Każdy z elementów miał duże gabaryty, a składane maszyny i urządzenia ważyły nawet kilka ton. Części w postaci blach, rur i dwuteowników przywoził transport z wydziału przygotowawczego.

Podstawowymi narzędziami ubezpieczonego zarówno w oddziale (...), jak i w oddziale (...) były: spawarka elektryczna, szlifierka pneumatyczna (później elektryczna) i palnik acetylenowo – tlenowy. Wnioskodawca montował na stole ślusarskim według rysunku technicznego. Gdy elementy do siebie nie pasowały, to trzeba było je przeszlifować szlifierką i upalić palnikiem acetylenowo - tlenowym. Wnioskodawca układał elementy, dobijał do siebie młotkiem, wiercił otwory wiertarką pneumatyczną, a następnie szepiał części wstępnie za pomocą spawarki elektrycznej. Używał również młota pneumatycznego i nitownicy. Brygada, w skład której wchodził wnioskodawca wykonywała też słupy wysokiego napięcia mające około 30 metrów wysokości. Ubezpieczony wykonywał wyżej wymienione obowiązki w pełnym wymiarze czasu pracy i nie świadczył innych czynności. Zdarzało się, że był delegowany do oddziału (...), gdzie realizował takie same prace.

Wnioskodawca pracował w hali, na której panowało duże zapylenie, zadymienie i hałas. W bezpośrednim sąsiedztwie ślusarzy pracowali spawacze i malarze, odgrodzeni prowizoryczną kurtyną. Pracownicy otrzymywali dodatki za szkodliwe warunki i posiłki regeneracyjne.

(dowód: zeznania wnioskodawcy, nagranie od minuty 1:02 do minuty 18:22, protokół z rozprawy z dnia 14 lutego 2018 roku, k. 9 w związku z nagraniem od minuty 33:27 do minuty 38:54, zeznania świadków: Z. H., nagranie od minuty 4:10 do minuty 17:55, S. P., nagranie od minuty 17:55 do minuty 25:45, Z. J. (1), nagranie od minuty 25:45 do minuty 33:27, protokół z rozprawy z dnia 3 lipca 2018 roku, k. 23-26 akt sprawy)

Fabryka (...) w P. wystawiła wnioskodawcy świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych, w którym zaświadczyła, iż w okresach od dnia 1 lipca 1976 roku do dnia 28 kwietnia 1977 roku, od dnia 10 maja 1979 roku do dnia 4 grudnia 1983 roku oraz od dnia 6 września 1984 roku do dnia 31 stycznia 2006 roku stale i pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał on pracę na stanowisku ślusarza – praca w sąsiedztwie stanowisk spawalniczych, wymienionym w Wykazie A, dziale XIV, poz. 12 pkt 18 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r. w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach.

(dowód: świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych w aktach osobowych wnioskodawcy)

Sąd Okręgowy zważył i ocenił co następuje:

Odwołanie jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (tj. poniżej 65 lat dla mężczyzn). Art. 32 ust. 4 wyżej wymienionej ustawy stanowi zaś, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

- okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

Okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy. Brak takiego świadectwa nie wyklucza jednak dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

Stanowisko takie wielokrotnie zajmował Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996 roku w sprawie o sygn. akt II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239 stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodnione wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

Dodatkowo wskazać należy, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w szczególnych warunkach miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest bowiem dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., a tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast omawiane świadectwo traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej.

Sąd, a także organ rentowy, są zatem uprawnione do weryfikacji danych zawartych w świadectwie wykonywania prac w warunkach szczególnych, wystawionym przez pracodawcę. Jeżeli świadectwo to zawiera dane, które nie są zgodne z prawdą, nie mogą na jego podstawie dokonać ustaleń, od których uzależnione jest prawo do świadczeń emerytalnych. To samo dotyczy ujawnienia okoliczności, że wskazane w zaświadczeniu pracodawcy stanowisko pracy wykonywanej w szczególnych warunkach nie figuruje w wykazie powołanym w tym zaświadczeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2004 roku w sprawie o sygn. akt I UK 15/04, OSNP 2005/11/161).

Spór pomiędzy stronami, w związku z zarzutami podniesionymi przez wnioskodawcę w odwołaniu, ograniczał się do faktu, czy ma on wymagany piętnastoletni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Mianowicie odwołujący kwestionował niezaliczenie przez organ rentowy okresów pracy na stanowisku ślusarza w okresach od dnia 1 lipca

1976 roku do dnia 28 kwietnia 1977 roku, od dnia 10 maja 1979 roku do dnia 4 grudnia 1983 roku oraz od dnia 6 września 1984 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku, kiedy to wykonywał obowiązki ślusarza w oddziałach (...) i (...) Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości, że wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, ukończył 60 lat oraz złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa.

Dokonując ustaleń w zakresie rodzaju prac wykonywanych przez skarżącego w spornych okresach Sąd oparł się na dokumentach zawartych w aktach sprawy oraz na treści zeznań przesłuchanych w niniejszej sprawie świadków jak i samego ubezpieczonego. Sąd dopuścił i przeprowadził dowód z zeznań świadków na okoliczność zakresu czynności wykonywanych przez wnioskodawcę, gdyż następca prawny pracodawcy ubezpieczonego nie dysponował niezbędną dokumentacją w tym zakresie.

W ocenie Sądu Okręgowego zeznania przesłuchanych w niniejszej sprawie świadków jak i zeznania ubezpieczonego zasługują na wiarę. Ich treść jest spójna, logiczna i koresponduje z pozostałymi dowodami zebranymi w sprawie. Świadkowie zeznający w przedmiotowej sprawie – Z. H., Z. J. (2) oraz S. P. - pracowali razem ze skarżącym w spornych okresach w oddziale (...) (wcześniej (...)), a więc mieli kompletną wiedzę na temat wykonywanych przez niego obowiązków. Podkreślić przy tym należy, iż organ rentowy nie przedstawił w toku postępowania żadnych dowodów, które pozwoliłyby na podważenie wiarygodności zeznań świadków i ubezpieczonego. Z zeznań powyższych wynika, jakie konkretnie prace wnioskodawca wykonywał we wskazanych wyżej okresach. Nie ma w nich sprzeczności, są one logiczne i spójne i korespondują ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją pracowniczą.

Zeznania świadków dały Sądowi asumpt do uznania, że zakres czynności pracownika zatrudnionego na stanowisku ślusarza charakteryzował się wysoką uciążliwością. Wnioskodawca składał elementy do wielkogabarytowych maszyn górniczych zgodnie z rysunkiem technicznym, a następnie szepiał (wstępnie spawał) przy pomocy spawania elektrycznego. Elementy, które nie pasowały do siebie, były dopalane do wymiaru za pomocą palnika acetylenowo - tlenowego, a następnie szlifowane przy pomocy szlifierki pneumatycznej. Skarżący używał również wiertarki pneumatycznej i nitownicy. Z zeznań świadków i samego ubezpieczonego wynika, że praca na stanowisku ślusarza wiązała się z narażeniem na szkodliwe czynniki, takie jak zadymienie, zapylenie, hałas.

Powyzsze nakazuje stwierdzić, że na stanowisku pracy wnioskodawcy nie były zachowane higieniczne warunki pracy. Wykonując swe czynności ubezpieczony był narażony na emisję czynników szkodliwych dla zdrowia, takich jak dymy spawalnicze, zapylenia, promieniowanie łuku elektrycznego, nadmierny hałas, czy podwyższoną temperaturę środowiska pracy.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego należało stwierdzić, że zakład pracy w wystawionym wnioskodawcy świadectwie pracy w warunkach szczególnych nie sprecyzował wyczerpująco rodzaju wykonywanej przez niego pracy zgodnie z załącznikiem A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. Ubezpieczony w okresach od dnia 1 lipca 1976 roku do dnia 28 kwietnia 1977 roku, od dnia 10 maja 1979 roku do dnia 4 grudnia 1983 roku oraz od dnia 6 września 1984 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku wykonywał bowiem stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace w warunkach szczególnych, wskazanych w rozporządzeniu w Wykazie A, Dziale XIV poz. 12 – Prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym, poz. 18 – Obsługa urządzeń i narzędzi wibracyjnych lub udarowych oraz w Dziale III poz. 78 – Szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne.

Bez wpływu na powyższe pozostaje fakt, że stanowisko ślusarza w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych nie jest wymienione w wykazie A i B do rozporządzenia. Nie powinno bowiem budzić wątpliwości, że o zakwalifikowaniu danej pracy do prac wykonywanych w warunkach szczególnych decyduje nie nazwa stanowiska pracy, a rodzaj wykonywanych czynności (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 roku w sprawie o sygn. akt I UK 393/10, LEX Nr 950426). Z analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego

wynika jednoznacznie, że wszystkie prace wykonywane przez wnioskodawcę w spornych okresach, mimo formalnie zajmowanego przez niego stanowiska ślusarza, były pracami w warunkach szczególnych.

Zaliczeniu do pracy w warunkach szczególnych podlega również okres odbywania przez skarżącego służby wojskowej. Wnioskodawca odbywał bowiem służbę wojskową w okresie od dnia 29 kwietnia 1977 roku do dnia 9 maja 1979 roku, tj. w czasie zatrudnienia w Fabryce (...) w P., a niezwłocznie po jej odbyciu i wykorzystaniu dni wolnych, to jest w dniu 10 maja 1979 roku, a zatem w terminie ustawowym, wrócił do pracy do dotychczasowego zakładu pracy na to samo stanowisko pracy, co pozwala okres służby wojskowej zaliczyć W. M. do okresu pracy w szczególnych warunkach na podstawie obowiązującego wówczas (od dnia 29 listopada 1967 r. do dnia 6 sierpnia 1979 r.) art. 108 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony (Dz.U. z 1967 r. Nr 44, poz. 440). Zarówno bowiem przed powołaniem do służby wojskowej jak i po jej odbyciu wnioskodawca pracował w szczególnych warunkach wykonując prace wymienione w dziale XIV pod poz. 12 (prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym,) dziale III pod poz. 78 (prace przy szlifowaniu lub ostrzeniu wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowaniu mechanicznym) oraz w dziale XIV poz. 18 (prace przy obsłudze urządzeń i narzędzi wibracyjnych lub udarowych.)

W związku z tym, że wykazane przez wnioskodawcę okresy pracy w warunkach szczególnych wynoszą więcej niż 15 lat, stwierdzić należało, iż spełnia on wszystkie wymagane prawem warunki do uzyskania prawa do emerytury, zgodnie z art. 32 ust. 1 w zw. z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Negatywnych skutków orzeczniczych dla wnioskodawcy nie implikuje fakt, że w okresie od dnia 5 grudnia 1983 roku do dnia 5 września 1984 roku nie realizował on obowiązków w warunkach szczególnych ze względu na to, że był zatrudniony na stanowisku ślusarza rehabilitanta. Zaliczenie bowiem pozostałych okresów zatrudnienia w charakterze ślusarza w oddziałach (...) i (...) do dnia 31 grudnia 1998 roku oraz okresu pełnienia służby wojskowej powoduje bowiem, że skarżący legitymuje się wymaganym stażem pracy w warunkach szczególnych .

W obliczu wyżej przedstawionej argumentacji Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu W. M. prawo do emerytury od dnia (...) (...)roku, to jest od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego.